

Meçhul Yolların Kadını

— kul mehmet · 13 Temmuz 2016

Meçhul Yolların Kadını

Yıkıntıları harabeleri nedense çok severdin
Aynı beni yıktığın gibi yıkık halimi çok sevdiğin gibi
Gülümsemeyi de sevmezdin kurumuş yaprakları severdin
Aynı gönlümü kuruttuğun gibi kurumuş gönlümü severdin
Oysa viranelerde hayat olmaz ki
Kurum dallar meyve vermez ki
Hissetmeyen bir şey hissettiremez ki
Hayatı olmayanda hayat veremez ki
Hep meçhule yürüdün
Beni de meçhule yolcu ettin
Dedim gönlümü susturayım susturamadım
Ben senden davacıyım çektim onca acı
Sana sevgilim diyemiyorum bu ne acı ve ıstırap dolu bir yaşantı
Ne ben anlaya bildim
Nede kendime anlatabildim bu hazin halimi
Ne de soranlara bir şeyler söyleyebildim
Sana hayran mıyım isyan dolu muyum çözemedim
Geberip gitmedi bu meçhul yaşantım
Hiç sıcak olmadın gönlüme buz oldun buza kestün gönlümü
Bir kedi gibi damdan dama zıplar gibi
Peşindeydin oysa sen hep ben görmeden güldün
Bu perişan halimden zevk aldın
Ama sende bittin ama nedense görmedin
Hep bana dedin bir şey vermedin
Ne aramızı yakın eyledin nede yarımı gördün
Arık la havle çekerek sabredemiyorum
Peşinden koşamıyorum artık yoruldum
Artık yalnızsın kendin ilebaşbaşsın
Meçhulde kaybolmaktan bitkin düştüm
Arayıp kendimi bulmalıyım artık
Senin sokakların yolların çıkmaz sokak
Gönlün suratın kapkara bir duvar
Korkar oldum senden önce kendimden

Bana gülüyor mahallenin sokakların kadını
Unutmak istiyorum artık adını çıkardın sen pestilimi
Yürü artık seni kim tutar artık
Meçhul yolların yolcusu
Zulmün yeter benden bu kadar
Bari bir ara soluk alsan da
Meçhul yoların da rahat bir nefes alsın
Her koştuğunda sokaklar şehirler sanki senden önce çöküyor
Senden kaçarken hep kucağına düşüyor
Yürü artık tek başına seni kim tutar artık
Meçhul yolların kadını
Mehmet Aluç-Kul Mehmet